

»Res.« je rekla gospa Burgánová in se težko majala k svojemu možu, da mu je dala zvito žico z vtikačem.

»Atek.« je rekla. »pojdi posesat prah na tisti gredici aster pri zidu, potem pa napravim gospodu lep šopek! Razbojniki...« je nežno dodala in pogledala skozi okno v smer, kjer je na čistini zrasel bel oblaček kot grm cvetočega gloga...

Prevedla Ada Muha

ŠTIRJE SONETI

Franček Rudolf

I.

Ko se odevaš v pritaženi blišč
odločnih kretenj in besed viharnih,
ne slutiš, da samo želiš si v nič,
proč od vseh misli vročih in nevarnih.

Ko sodiš svet ob smetanju v kavarni,
ko zaničljivo o sreči govoriš,
ko vpiješ, da so pametni nesivarni,
ne slutiš, da sploh česa se bojiš.

Nekoč pa si posebno dobre volje:
(ker vse imaš in ker je pač pomlad)
pogledaš se, a uzreš se mnogo boljše.

kot ti je vseč. Obda te grenek strah,
da, ko si sam laž, laž je vse veselje.
Da rešiš se, si izmislíš novo laž.

II.

Pokrite spijo blodne bolečine,
cinizem jim je gosta, težka obleka,
nasmeh pogumni sonce, ki pripeka
na ječo nepremagane tišine.

Ti blede pojmi: hrepenenje, sreča,
ljubezen, upi, žalost — vse, kar mine,
minevajo tu v ječah mrzle zime,
teptajo pa dejanja jih bleščeča.

Ko srečal sem dekletce sinjeoko,
z vrat temne ječe padel je zapah:
šele zdaj videl sem, kako globoko

tičali so ujetniki in kakšen mah
bleščeč pokrival mojo je samoto.
Da sem jo pustil, tega kriv je strah.

III.

Ko sem kot človek slabo šel v promet,
sem kupil si prijetno svežo masko.
Jecljal sem in ljudem sem bil v posmeh,
pa vadil sem: čvekam lepo zdaj, jasno.

Počutil sem se v puste dni ujet,
pa sem se bil navdušil za burkaštvo.
Ker majhen oder je lahko ves svet,
inam zdaj vse. Seve, če sem še jaz to.

Moj prvi jaz ubit in zakopan je,
v posmeh na grobu rože mu cvetijo.
A drugi je kot krivec na igranje

obsojen. Kadar hoče masko sneti
in se zaplesti v lastno domišljijo,
mu oni mrtvi koj začne smrdeti.

IV.

Ko bil bi trava, trudna od dežja,
ki se vsa svetla v prvih dneh aprila
oguljena iz zemlje je prebila,
pa zdaj jo voda zopet k njej tepta,

bi upal, da po mrazu neki dan
bo spet pripadal soncu in da sila
rumenih rok nebo bo razgrnila,
mi šepnila, da se lahko zravnjam.

A sonce je veselo kot poleti
in jaz sem trs: visok, čvrsto vsajen,
in rasti moj odličen je namen.

Dež, ki bi me krivil, je prazen sen.
Ne upam se več proti soncu ozreti:
vse pregloboko v trup sem izvotljen.

TRENU T JE

Marko Kravos

Jaz in vi,
vsi
smo utrinki
na neskončnem nebu.

* * *

Črnina. Trnje ob poti.
Samota. Cipresa šumi.
Jadro plove v daljavi.
Črnina in sive misli.
Slovo.
V oceanu se kaplja razgubi.
Korak brez odmeva.
Čas.

* * *